

Resolució 12/2018, d'1 de febrer**Número d'expedient de la reclamació:** 402/2017.**Administració reclamada:** Departament d'Ensenyament.**Informació reclamada:** Diversa informació el Conveni signat entre el SOC i el Departament d'Ensenyament l'any 2010 per a la posada en marxa d'un projecte de formació professional integrada i el control sobre la destinació dels fons rebuts per un Institut de Terrassa amb aquesta finalitat.**Sentit de la resolució:** Desestimació.

Resum: L'escrit de reclamació no té la concreció i la claredat exigibles, i no s'ha atès la petició de concreció adreçada a la part reclamant. La pretensió que, arran de la comprovació d'eventuals contradiccions entre informes d'origen divers, s'instin actuacions sancionadores per part del Departament d'Ensenyament no queda emparada pel dret d'accés a la informació pública i, en conseqüència, per la via de reclamació davant d'aquesta Comissió. El dret d'accés que la GAIP garanteix té per finalitat, precisament, assegurar l'accés a la informació i la documentació que permetin aquest control o judici crític en relació amb la gestió de les administracions públiques, i fonamentar documentalment, si escau, el seu atac per les vies que corresponguin. El requisit de preexistència de la informació per a què pugui projectar-s'hi el dret d'accés no exclou que pugui ser exigible una certa elaboració de la informació preexistent, però en tot cas, no justifica exigir de l'Administració que creï o cerqui la informació si abans no en disposava. L'Administració pot vàlidament substituir el lliurament material de documentació que ha estat publicada prèviament indicant-ne l'enllaç (art. 36.2.b LTAIPBG), i l'enllaç o *link* indicat per l'Administració en la seva resposta té la concreció exigible, ja que no remet a un portal genèric sinó que constitueix l'adreça on accedir directament a l'informe, tal i com ha pogut comprovar aquesta Comissió. No s'aprecia que pugui invocar-se la comissió d'una infracció com la que assenyala la part reclamant pel fet que el Departament d'Ensenyament hagi respost a la sol·licitud d'accés indicant l'enllaç web on es pot accedir a un informe publicat del què, a més, no n'és l'autor. I, encara menys, resulta acreditat que ho hagi fet deliberadament amb la pretensió d'impedir o d'obstaculitzar la comprensió del document que, d'altra banda, s'ha demostrat perfectament localitzable amb una simple consulta a un cercador d'Internet d'ús habitual i estès. Els principis generals de bona fe i de prohibició de l'abús de dret recollits a l'article 111-7 del Codi Civil de Catalunya i a l'article 7 del Codi Civil espanyol podrien aplicar-se, efectivament, al procediment d'accés i de reclamació d'informació pública (tot i que la legislació catalana no regula la inadmissió de les sol·licituds abusives, com ho fa la legislació estatal en el seu article 18.1.e), si resultés acreditat que la veritable pretensió de l'acció no és obtenir informació, sinó danyar, bloquejar o perjudicar l'Administració a la qual s'adreça la sol·licitud (Resolucions de les Reclamacions 36/2015, d'11 de febrer de 2016; i 7/2016 i 8/2016, de 17 de març, entre d'altres). Altrament, també es podria considerar abús de dret en la reclamació si de la manca d'interès o de diligència mostrada en el seguiment dels procediments iniciats per la part reclamant s'inferís que la seva finalitat i pretensió veritable no és, pròpiament, l'obtenció de la tutela del seu dret a la informació, sinó perjudicar l'Administració amb la reclamació. L'ús de la via de reclamació davant la GAIP que l'LTAIPBG posa a l'abast de les persones que creguin perjudicat el seu dret d'accés, amb caràcter gratuït per al reclamant, comporta tanmateix un cost per a l'Administració, que s'assumeix amb recursos públics. I és, precisament, perquè els recursos emprats per a la garantia d'un dret individual són de naturalesa pública que resulta exigible que qui impulsa el procediment de reclamació en benefici del seu dret tingui un zel i una cura adequats i suficients en el seu seguiment i en l'impuls de la seva tramitació, de manera que s'eviti un malbaratament innecessari de temps i recursos humans públics, especialment escassos en el cas de la GAIP.

Paraules clau: Generalitat. Sindicat. Ensenyament. Formació professional. Convenis. Subvencions. Concreció. Informació pública. Límits. Dades personals. Congruència de la reclamació. Abús de dret. Deure de diligència.

Ponent: Elisabet Samarra i Gallego.

Antecedents

1. El 31 d'agost de 2017 té entrada a la GAIP la Reclamació 402/2017, presentada pel Secretari General de la Federació d'Educació de CCOO contra el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, en relació amb la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita seguir el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat i regulat pels articles 36 a 41 del Decret 111/2017, de 18 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública (RGAIP).
2. La sol·licitud d'informació que és objecte d'aquesta Reclamació és de data 5 de maig de 2017 i demana accedir en format paper a la següent informació sobre el Conveni signat entre el Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC) i el Departament d'Ensenyament l'any 2010, per a la posada en marxa d'un projecte de Formació professional integrada, en el marc de la xarxa de centres FP.Cat a un Institut de Terrassa:
 - a. El desglossament, per conceptes, de les despeses indirectes justificades amb especificació de l'import justificat per a cadascun d'ells.
 - b. Relació nominal dels perceptors i de l'import percebut, o resolució motivada legalment que ho impedeixi.
 - c. Resposta motivada de si és conforme a la normativa i a la finalitat del Conveni destinar part de l'import a remodelar els serveis sanitaris del centre, dutxes, aigua calenta, cantina, entre d'altres.
 - d. Si s'ha procedit a fer la comprovació i, si escau, a reclamar la devolució de la diferència de 1.775,71€ existent entre l'import total justificat (151.404,29€) i l'atorgat (153.180€), i en quina data.
 - e. Informe 25/2014 de la Sindicatura de Comptes de Catalunya sobre la gestió econòmica dels centres docents públics dependents del Departament d'Ensenyament, exercici 2011.
 - f. Certificació del Director General de Formació Professional Inicial i Ensenyament de Règim Especial de finalització i correcta execució de les activitats formatives i de l'Interventor

Delegat de la Generalitat de que els fons es van destinar per a la finalitat per la qual van ser atorgats.

3. La Resolució emesa per la secretària general d'Ensenyament de 15 de juny de 2017 va estimar la sol·licitud i va donar la informació següent a cada apartat de la sol·licitud:
 - a. El Departament d'Ensenyament no disposa del desglossament per conceptes de les despeses indirectes justificades, que es calculen mitjançant l'aplicació d'un percentatge a tant alçat del cost de les despeses directes.
 - b. La relació nominal de perceptors i import percebut va ser facilitada parcialment al sol·licitant mitjançant escrit de la directora del Consorci per a la Formació Contínua de Catalunya de 22 de setembre de 2016, que s'annexa. A més, es comunica la sol·licitud d'un informe a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) respecte de si les dades sol·licitades es podien subministrar sense consentiment exprés de les persones afectades.
 - c. Respecte els punts 2.c, 2.e i 2.f, s'indica que la informació ja va ser lliurada mitjançant escrit de la secretària general de 14 de febrer de 2017, que s'annexa.
 - d. En relació al punt 2.d, s'informa que no s'havia procedit a reclamar la devolució de la diferència entre l'import atorgat i el justificat, de 1.775,71€.
4. El 17 de juliol de 2017 la persona reclamant va recórrer en reposició la Resolució de 15 de juny de 2017, que va ser resolt mitjançant Resolució de 26 de juliol de la secretària general d'Ensenyament, desestimant el recurs de reposició. A aquesta Resolució consta que en data 13 de juliol de 2017 es va trametre al reclamant còpia de l'informe de l'APDCAT sol·licitat per l'Administració segons l'antecedent 3.b.
5. A la reclamació, la persona reclamant analitza les respostes de l'Administració i motiva la seva presentació en els següents motius:
 - a. En relació al punt 2.a considera que "l'Administració ha de fer totes les gestions necessàries i buscar la informació per tal de garantir l'accés a la informació pública".
 - b. Respecte el punt 2.b manifesta no haver rebut la informació conforme l'Informe de l'APDCAT.
 - c. Considera que els documents entregats d'acord amb els punts 2.c, 2.d i 2.f "no són suficients per considerar satisfet el nostre dret d'accés a la informació pública".
 - d. Així mateix, la persona reclamant sol·licita que "s'adoptin, si s'escau, les mesures sancionadores que procedeixin" i que "es requereixi al Departament d'Ensenyament per tal que adopti quantes actuacions necessàries per determinar si la gestió econòmica de l'IES (...) en quant al conveni, indicat en aquest recurs, va ser conforme a dret, i en tot cas s'adoptin les actuacions i mesures correctores necessàries".

6. El 14 de setembre la GAIP va demanar a la persona reclamant que esmenés la reclamació acreditant la representació d'acord amb la qual actuava i que presentés de nou la reclamació per canal electrònic, de conformitat amb l'article 31.1 RGAIP. La persona reclamant no formalitza aquest requeriment fins al 6 de novembre.
7. El 13 de novembre de 2017 la GAIP comunica a la persona reclamant que s'admet provisionalment a tràmit la reclamació, identifica la persona responsable de la seva tramitació, li indica els propers tràmits que se seguiran, així com les dades de contacte electrònic, per si vol fer-ne el seguiment.
8. El 15 de novembre, la GAIP comunica a l'Administració la presentació d'aquesta Reclamació i li demana que, en el termini de quinze dies, li trameti un informe que reculli el seu posicionament i actuacions en relació amb la sol·licitud d'accés en què es fonamenta la reclamació, i que li en remeti l'expedient.
9. El 5 de desembre de 2017 té entrada a la GAIP l'informe de l'Administració i l'expedient de la sol·licitud d'informació. En l'informe, el secretari general del Departament d'Ensenyament enumera els tràmits realitzats en relació amb la sol·licitud d'accés. Així, es remet íntegrament al contingut de la Resolució estimatòria del 15 de juny de 2017. Informa que el 13 de juliol, com informació complementària, es va trametre l'informe emès per l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades en relació amb la sol·licitud que ara es reclama, el qual conclouia que *"tenint en compte les circumstàncies, es considera que, per tal que el lliurament de la informació sobre els imports percebuts de forma individualitzada per cadascun dels professors per haver participat en les dues edicions del Certificat Professional de Sistemes Microinformàtics subvencionat pel Servei d'Ocupació de Catalunya sigui plenament respectuós amb el dret a la protecció e dades de caràcter personal, s'hauria de dur a terme de manera anonimitzada"*. Informa del recurs de reposició presentat per la persona reclamant amb data 17 de juliol, el qual reiterava la petició d'accedir a la totalitat de la informació demanada i demanava al Departament que a partir de la informació facilitada per la persona recurrent en el marc del recurs, adoptés les actuacions i mesures correctores adients cap a l'IES. Seguidament, en relació pròpiament a la reclamació, fa constar que en ella es demana a la GAIP que requereixi el Departament a adoptar mesures correctores cap a l'IES en relació amb la seva gestió econòmica. En aquest sentit, l'informe fa constar que el Departament ha dut a terme múltiples actuacions, com ho demostren els informes dels serveis territorials i de la Inspecció de Serveis que consten annexos a les Resolucions emeses, i considera que, a més, és conclouent el certificat de l'Interventor delegat del Departament, que el reclamant coneix i aporta, el qual certificaria l'import i la destinació adequada dels fons a la finalitat per la qual van ser concedits, i que ha pogut examinar les factures i documents justificatius conservats al centre que acrediten que les despeses han estat efectivament pagades abans del

venciment, entre d'altres extrems que l'informe reproduïx literalment. Continua l'informe dient que, en relació amb la petició concreta de dret d'accés, es remet a les Resolucions de 15 de juny i de 26 de juliol de 2017 *"que acrediten que el Departament d'Ensenyament ha posat a disposició del sol·licitant tota la informació de què disposa"*. Afegeix, així mateix, que el dret d'accés a la informació pública *"es pot exercir en relació amb informació que sigui a mans de l'Administració, però no empara la pretensió que s'elabori, ex novo, informació per satisfer-lo"*. Finalment, al·lega que la part reclamant hauria fet un ús abusiu dels recursos per a la garantia del dret d'accés a la informació en exercir la via de reclamació tot i haver obtingut ja la informació. Posa com a exemple que en el seu escrit reitera que no s'ha facilitat l'informe 25/2014 de la Sindicatura de Comptes sobre al·legacions econòmiques dels centres públics per a l'exercici 2011 -quan l'Administració li en va indicar l'enllaç web on la Sindicatura en fa difusió- i que davant d'això la persona reclamant invoqués el règim sancionador de l'LTAIPBG considerant que l'Administració incorria en la infracció greu de facilitar deliberadament la informació en un format o en unes condicions que n'impedien o en dificultaven manifestament la comprensió. Finalment, considerant acreditat que el Departament ha facilitat ja tota la informació de què disposa, demana la desestimació de la reclamació.

10. El 18 de desembre de 2017 la GAIP trasllada l'informe del Departament d'Ensenyament a la persona reclamant per ta que formulí, si escau, les al·legacions que consideri adients, entenent que si no concreta oposició a allò al·legat pel Departament, s'entendrà que es dóna per satisfeta amb la informació lliurada tot finalitzant el procediment de reclamació.
11. El 5 de gener de 2018, davant de la manca de resposta per part del reclamant, se'l requereix novament mitjançant correu electrònic a que, considerant que l'Administració afirma haver aportat ja tota la informació i en fase d'al·legacions no s'hi ha oposat, procedeixi a "concretar, en un termini de 5 dies, i en relació amb la sol·licitud presentada inicialment, quina és la informació que us manca per tal de procedir a finalitzar el procediment".
12. L'11 de gener de 2018, el reclamant sol·licita l'ampliació del termini de 5 dies per formular al·legacions i fer la concreció requerida, que li és concedida per fins el dia 15 de gener.
13. El 23 de gener de 2018, té entrada a la GAIP l'escrit d'al·legacions de la persona reclamant. L'escrit es limita a dir que *"a la vista de l'informe i dels documents annexos [aportats per l'Administració] aquesta part vol manifestar que els continguts dels mateixos no desvirtua cap de les al·legacions contingudes al nostre escrit de reclamació"*. L'escrit no fa tampoc l'exercici de concreció que li havia esta requerit per identificar la informació que li mancava rebre i, per tant, constituïria l'objecte de la reclamació, i es limita a dir que *"en ares al principi d'economia administrativa, donem per reproduït el contingut íntegre de la nostra reclamació"*. Respecte de la consideració formulada pel Departament al seu informe qualificant d'abusiu l'ús de la via de

garantia o de reclamació, considerant que ja disposava de la informació, la persona reclamant, al·lega que *“aquesta part s’ha vist obligada a plantejar aquesta reclamació com a conseqüència de l’actitud dilatòria, davant la manca de lliurament efectiu de la informació sol·licitada, i davant les nombroses contradiccions existents en els documents i la informació facilitada per part del Departament. També omet el Departament que aquest Sindicat porta des de l’any 2013 sol·licitant en nombrosos escrits i reiterades reunions la informació sol·licitada ara”*. Després d’aquesta exposició, l’escrit assenyala com a *petitum*, a més de l’estimació de la reclamació, que *“s’adoptin mesures sancionadores”* contra el Departament i que *“es requereixi al Departament a adoptar les mesures necessàries per investigar la gestió econòmica de l’IES i les correctores necessàries, i que la GAIP adopti de la seva banda les mesures sancionadores que procedeixin contra el departament en relació amb la gestió feta de la seva sol·licitud d’informació.”*

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i admissibilitat de la Reclamació.

L’article 39.1 LTAIPBG estableix que les resolucions expresses o presumptes en matèria d’accés a la informació pública poden ser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant de la GAIP.

La reclamació reuneix els requisits formals establerts per l’LTAIPBG i pel RGAIP i, per tant, és admissible a tràmit.

2. Sobre l’objecte de la reclamació i la seva concreció

El procediment de reclamació davant d’aquesta Comissió només pot tenir per objecte la revisió de l’atenció donada per les administracions a les sol·licituds d’accés que prèviament els han estat adreçades. D’acord amb això, aquesta Resolució només revisarà l’adequació a l’LTAIPBG de la resposta donada pel Departament d’Ensenyament a la sol·licitud de 5 de maig de 2017 pel que fa a l’accés a la informació pública que s’hi demana. Això vol dir que: d’una banda, l’historial prolix que aporta la part reclamant sobre peticions fetes al Departament d’Ensenyament des del 2013 no es pot tenir en compte, ja que no es van realitzar a l’empara del procediment d’accés que aquesta Comissió ha de revisar. En segon lloc, significa que per aquesta via de reclamació i davant d’aquesta Comissió, només es poden revisar les actuacions administratives relatives l’accés a la informació (art. 39.1 LTAIPBG), de manera que no són revisables les peticions adreçades al Departament en relació amb la imposició de mesures correctores a l’IES, ni tampoc les peticions a la GAIP per a què requereixi al Departament a que actuï imposant aquestes mesures correctores. Finalment, implica que tampoc es pot tenir en compte la petició que fa la part reclamant en l’escrit a aquesta Comissió de 12 de gener, d’adoptar mesures sancionadores contra el Departament d’Ensenyament, ja que, des del punt de vista

formal, aquesta Comissió no té competència sancionadora (art. 86 LTAIPBG). Això sense prejutjar que l'actuació del Departament sigui mereixedora del règim sancionador, cosa que no s'ha acreditat.

Aquest procediment de reclamació, doncs, així com el propi procediment d'accés a informació, estan reservats per a la garantia de l'accés a la documentació o informació de què disposa l'administració com a conseqüència de l'exercici de les seves funcions que no estigui afectada per alguns dels límits legals a l'accés. Queden fora del seu abast, doncs, les pretensions d'actuacions de l'administració diferents de la pròpia de proveir de la informació, com les actuacions d'inspecció, correcció o sancionadores que interessa la part reclamant i, per tant, en aquesta part s'inadmet a tràmit la reclamació.

D'acord amb l'exposat, l'objecte de la reclamació s'ha de circumscriure a la informació sol·licitada el 5 de maig de 2017 que no hagi estat materialment lliurada pel Departament, considerant que no existeix una resolució limitativa del dret, sinó estimatòria. I cal dir que no és senzill delimitar quin és l'objecte concret i real d'aquesta reclamació, ja que l'escrit de formulació no té la concreció i la claredat exigibles, i no s'ha atès la petició de concreció adreçada a la part reclamant.

Efectivament, en els escrits de la part reclamant es barregen peticions d'informació amb peticions d'actuació constantment, i en relació amb la informació facilitada, sembla qüestionar-se'n més la veracitat de la informació rebuda que la seva limitació. De fet, la part reclamant acompanya a l'escrit de reclamació la informació que ha rebut, d'un volum molt considerable, amb la voluntat que la GAIP n'examini les eventuais contradiccions o si resulten indicatòries d'una actuació irregular en la destinació donada a uns fons rebuts per l'IES per a la formació ocupacional. Però el cert és que aquesta Comissió no té facultats inspectores ni competències per enjudiciar la gestió correcta o inadequada de fons públics rebuts, sinó que la seva única finalitat és garantir que es pugui accedir a la informació o documentació relativa a aquesta gestió. En aquest cas, l'Administració afirma haver lliurat la informació i es desprèn de la documentació aportada pel propi reclamant que, efectivament, l'ha rebuda (entre d'altres, l'informe de 31 de gener de 2017 de les actuacions dutes a terme per a la inspecció de serveis en relació amb la queixa de la mateixa reclamant sobre la gestió econòmica de l'IES; acta del consell escolar de 8.10.2015; informe de la Delegació Territorial del Departament d'Ensenyament del Vallès Occidental sobre la liquidació dels cursos de formació; Informe del SOC sobre l'actuació inspectora realitzada). La pretensió que, arran de la comprovació d'eventuais contradiccions entre informes d'origen divers, s'instin actuacions sancionadores per part del Departament d'Ensenyament no queda emparada pel dret d'accés a la informació pública i, en conseqüència, per la via de reclamació davant d'aquesta Comissió. El dret d'accés que la GAIP garanteix té per finalitat, precisament, assegurar l'accés a la informació i la documentació que permetin aquest control o judici crític en relació amb la gestió de les administracions públiques, i fonamentar documentalment, si escau, el seu atac per les vies que corresponguin.

I si la reclamació només es pot formular contra la manca d'informació i no sobre el seu contingut, l'escrit de reclamació formulat genèricament contra el caràcter parcial de la informació no concreta amb prou precisió quina seria la informació parcialment facilitada, per bé que manifesta la disconformitat amb la informació rebuda en alguns aspectes que s'analitzaran seguidament.

En primer lloc, en relació amb la petició continguda a l'antecedent 2.a (desglossament per conceptes de les despeses directes i indirectes justificades amb especificació de l'import) l'Administració va respondre que és informació inexistente, ja que *“el departament no disposa del desglossament per conceptes de les despeses directes i indirectes, que es calculen mitjançant l'aplicació d'un percentatge a tant alçat del cost de les despeses directes”*. L'escrit de reclamació considera *“que aquesta resposta no és correcta ni conforme a la normativa doncs l'administració ha de fer totes les gestions necessàries i buscar la informació per tal de garantir l'accés a la informació sol·licitada”*. Per contra, l'informe de l'Administració recorda *“el dret d'accés només es pot projectar sobre al informació que és a mans de l'Administració, però no empara la pretensió que s'elabori, ex novo, informació per satisfer-lo”*. La GAIP s'ha pronunciat ja en nombroses ocasions sobre el requisit de preexistència de la informació per a què pugui projectar-s'hi el dret d'accés. Això no exclou que pugui ser exigible una certa elaboració de la informació preexistent, però en tot cas, no justifica exigir de l'Administració que creï o cerqui la informació si abans no en disposava. En el cas objecte de reclamació, sembla que l'Administració no ha disposat mai, ni s'ha elaborat prèviament aquest desglossament entre despeses directes i indirectes, amb l'import individualitzat de cadascuna, sinó que es calculen a partir d'un tant alçat de les despeses directes. En aquests termes, la resposta informant d'aquest mètode de càlcul i de la inexistència del detall demanat és adequada i no resulta limitativa del dret d'accés.

Quant al punt 2.b de la sol·licitud objecte de reclamació (*“relació nominal dels perceptors i import percebut, o resolució motivada legalment que ho impedeixi”*) la part reclamant el considera també desatès. Tanmateix, admet i corrobora que el Departament li hauria facilitat l'informe de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT), que va dictaminar que no era adequat a la legislació de protecció de dades l'accés a la relació nominal que s'interessava. D'acord amb això, es considera adequadament satisfeta la pretensió ja que la part reclamant havia concretat la seva petició en una relació nominal, o en la fonamentació legal de la improcedència d'aquesta relació nominal, i l'informe de l'APDCAT és extens en aquesta fonamentació.

Es queixa també la part reclamant de que en relació amb la informació de l'antecedent 2.e (l'informe 25/2014 de la Sindicatura de Comptes) el Departament li hauria facilitat un enllaç electrònic que no els va funcionar i que per tant, se'ls hauria impedit l'accés. Va més enllà encara, i considera que la resposta donada pel Departament a aquest punt suposaria la comissió d'una infracció greu a l'LTAIPBG, la prevista a l'article 78.2.e, consistent en *“facilitar deliberadament la informació en un format o en unes condicions que n'impedeixin o en dificultin manifestament al comprensió”*. Però el cert

és que l'Administració pot vàlidament substituir el lliurament material de documentació que ha estat publicada prèviament tot indicant-ne l'enllaç (art. 36.2.b LTAIPBG), i que l'enllaç o *link* indicat per l'Administració en la seva resposta té la concreció exigible, ja que no remet a un portal genèric sinó que constitueix l'adreça on accedir directament a l'informe, tal i com ha pogut comprovar aquesta Comissió. D'altra banda, és igualment cert que resulta d'aquesta comprovació que la sola menció de l'informe a un cercador d'Internet genèric i d'us comú, dóna directament aquest mateix *link* com a resultat. Per tant, no s'aprecia que pugui invocar-se la comissió d'una infracció com la que assenyala la part reclamant pel fet que el Departament d'Ensenyament hagi respost a la sol·licitud d'accés indicant l'enllaç web on es pot accedir a un informe publicat del què, a més, no n'és l'autor. I, encara menys, resulta acreditat que ho hagi fet deliberadament amb la pretensió d'impedir o d'obstaculitzar la comprensió del document que, d'altra banda, s'ha demostrat perfectament localitzable amb una simple consulta a un cercador d'Internet d'us habitual i estès.

Més enllà d'aquestes formulacions contràries a la resposta donada per l'Administració a la seva sol·licitud, la part reclamant no concreta en relació amb els punts 2.c, 2.d i 2.f de l'antecedent els motius en què es fonamenta la reclamació, al marge de les eventuais contradiccions denunciades que, que com s'ha dit, no poden ser objecte de revisió per aquesta Comissió. La GAIP, tal i com consta als antecedents, va demanar a la part reclamant la concreció de la informació que no havia rebut de mans de l'Administració, sobretot considerant que l'informe de l'Administració al·legava haver-li lliurat ja adequadament tota la informació de què disposava. Però la part reclamant, després de demanar pròrroga per examinar aquella documentació, va respondre apuntant només afirmacions genèriques i sense fonamentació concreta, com que l'informe del Departament no desvirtuava la seva reclamació, i no va fer la concreció que se li demanava, limitant-se a donar per reproduïda la reclamació "*en ares del principi d'economia administrativa*".

Per tant, no havent aportat la part reclamant, malgrat els requeriments i les dilacions en el procediment, cap indicació o argumentació en contra la informació lliurada en relació amb els punts 2.c, 2.d i 2.f de l'antecedent 2, aquesta Comissió no troba fonamentació per estimar la reclamació en relació amb ells.

3. *Sobre l'abús de dret en l'exercici de la via de reclamació*

Finalment, cal fer referència a la invocació que fa l'Administració del caràcter abusiu de la reclamació, per considerar que la sol·licitud ja havia estat estimada i que l'Administració ja havia lliurat adequadament tota la informació de què disposava.

Els principis generals de bona fe i de prohibició de l'abús de dret recollits a l'article 111-7 del Codi Civil de Catalunya i a l'article 7 del Codi Civil espanyol podrien aplicar-se, efectivament, al procediment d'accés i de reclamació d'informació pública -tot i que la legislació catalana no regula la inadmissió de

les sol·licituds abusives, com ho fa la legislació estatal en el l'article 18.1.e de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern-, si resultés acreditat que la veritable pretensió de l'acció no és obtenir informació, sinó danyar, bloquejar o perjudicar l'Administració a la qual s'adreça la sol·licitud (Resolucions de les Reclamacions 36/2015, d'11 de febrer de 2016; i 7/2016 i 8/2016, de 17 de març, entre d'altres).

Altrament, també es podria considerar abús de dret en la reclamació si de la manca d'interès o de diligència mostrada en el seguiment dels procediments iniciats per la part reclamant s'inferís que la seva finalitat i pretensió veritable no és pròpiament l'obtenció de la tutela del seu dret a la informació, sinó perjudicar l'Administració amb la reclamació (Resolució de 31 d'agost de 2016, d'inadmissió de les Reclamacions 191/2016, 192/2016, 193/2016, 194/2016, 195/2016, 197/2016, 199/2016 i 202/2016, acumulades).

L'Administració interpreta que és indiciària d'aquest caràcter abusiu la invocació que fa la persona reclamant del règim sancionador, atribuint-li una falta molt greu pel fet d'haver-li facilitat l'accés a l'informe de la Sindicatura de Comptes indicant-li l'adreça web on es publicava. Tot i que, como ja s'ha dit en el FJ2, la remissió al *link* de publicació és una comunicació vàlida i adequada de la informació i, per tant, no hi ha lloc a considerar-ho un incompliment sancionable de l'LTAIPBG, l'error evident en l'atribució d'aquesta infracció no resulta prou concloent de la mala fe de la part reclamant, que d'altra banda al·lega en contra la dilació de l'Administració en subministrar-li altra informació en peticions anteriors que, com s'ha dit, no es poden tenir en compte ja que no formen part d'aquest procediment.

Certament, l'ús de la via de reclamació davant la GAIP que l'LTAIPBG posa a l'abast de les persones que creguin perjudicat el seu dret d'accés, amb caràcter gratuït per al reclamant, comporta tanmateix un cost per a l'Administració que s'assumeix amb recursos públics. I és precisament perquè els recursos emprats per a la garantia d'un dret individual són de naturalesa pública, que resulta exigible que qui impulsa el procediment de reclamació en benefici del seu dret tingui un zel i una cura adequats i suficients en el seu seguiment i en l'impuls de la seva tramitació, de manera que s'eviti un malbaratament innecessari de temps i recursos humans públics, especialment escassos en el cas de la GAIP.

En aquest sentit, cal lamentar que la part reclamant no hagi mostrat una diligència mínima en el compliment dels terminis per a la realització de les actuacions que aquesta Comissió li ha requerit successivament, tant per a l'esmena dels requisits formals de la reclamació, com per a exercir el seu dret a formular al·legacions; i és especialment recriminable que no hagi atès el requeriment de concreció del motiu de reclamació, com resulta de l'antecedent 13. Aquesta deixadesa ha motivat que aquest procediment s'hagi perllongat molt més enllà dels dos mesos previstos legalment per a la seva tramitació, i que hagi requerit d'una dedicació excessiva i injustificada de temps i esforços del personal de la GAIP per a l'impuls i la continuació de la tramitació.

A la vista d'això, tot i que en aquest cas no es fa pronunciament del caràcter abusiu de la reclamació, la GAIP adverteix el sindicat reclamant que, per al cas que iniciï en el futur nous procediments de reclamació, aquesta Comissió li exigirà una major diligència i compromís en la seva tramitació.

4. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal electrònic de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió d'1 de febrer de 2018, resol per unanimitat:

1. Desestimar la Reclamació 402/2017.
2. Disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 1 de febrer de 2018

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.